

[Arne Melchior]

bruge Natinalbankens seddelpresse i stedet for at skaffe dækning for underskuddet ved at sælge det nødvendige antal statsobligationer. Nationalbanken betegnede det i sin kvartalsoversigt som uønskeligt og afvigende fra praksis i andre lande. Det synes jeg man skal erindre sig, når man drister sig til direkte at stemme imod det indenlandske statslån, som vi har stemt om i dag.

I øvrigt føler vi i CD ikke, at jerntæppet går ned pr. 1. januar 1980. Nok er det et nyt år og et nyt årti, vi går ind i, men det er altså ikke så dramatisk en begivenhed, og det behøver ikke sætte nogen fortsat udvikling i stå. Vi føler ikke, at den ufuldkommenhed, som vi må nøjes med i disse dage, behøver at forblive lige så ufuldkommen, når vi begynder at skrive 1980 på vore breve, som nu, hvor vi skriver 1979. Jeg kan tilsige, at der fra CD dels vil være et aktivt medarbejde, dels egne konkrete forslag til forbedringer af erhvervs klimaet i Danmark, af det erhvervsliv, hvis produktion vi ene kan komme til at leve af og leve os ud af krisen med.

Jeg vil forbeholde mig at brodere lidt nærmere på dette i morgen, men jeg vil allerede på forskud advare de partier, der skal fastlægge deres stemmeafgivning til i morgen, imod at tro, at det, man ikke når i morgen, det kan ikke mere nås. Det kan selvfølgelig nås i januar og februar. Nu ser jeg, at januardagsordenerne allerede ser ud til at være overbroderet med en række forespørgsler, men det kan vel ikke hindre, at folketingets udvalg og grupper kan arbejde sagligt på at forbedre den tilstand, som vi i morgen ved afstemningerne kun kommer delvis til at forbedre.

En sådan fristil skal jo have en afslutning, og vi lærte, at dispositionen skulle være »indledning, hovedindhold og afslutning«, og ihukommende, at temaet var: »vi skal jo alle sammen være her, der skal være plads til os alle sammen«, vil jeg gerne sætte en lille krølle på halen ved at komme tilbage til den diskussion, jeg fik med statsministeren i den første debat om helhedsplanen, hvor jeg bragte et billede fra en bus, hvor der ikke var plads for alle til at sidde ned, da vi diskuterede balanceproblemer. Jeg vil driste mig til at fortælle statsministeren og andre, der endnu hænger på, en anden historie, som jeg har hørt om en bus – jeg hørte den oprindelig om en bus, der gik fra Tel Aviv til Haifa,

men den kunne lige så godt være gået fra København til Helsingør: En sen søndag aften, ved 1-tiden om natten, i et frygteligt uvejr bliver denne bus standset af en politipatrulje, og chaufføren bliver anklaget for, at han har taget 30 mennesker for mange op i sin bus. Da han står for dommeren og dommeren spørger, om han vil erkende det, siger han nej. Så siger dommeren: ja men to politifolk har talt, at der var 84, og der måtte kun være 54. Så sagde chaufføren: jeg nægter alligevel; politifolkene må have talt galt, for hvis dommeren så min bus, ville han indrømme, at der ikke kan være 84 i den. Dommeren syntes, det var en god idé, og han beordrede bussen kørt op foran retten. Man begav sig udenfor og bad forbigående om at stige ind i bussen. Da der var 54, var den fuld. Så fik man 10 mand til ind, så var den overfyldt, og så var der 3-4 stykker til på trinbrættet, men så kunne der faktisk ikke være flere, hvorefter buschaufføren blev frikendt. Så gik han frem til dommeren og sagde: kan den sag nu genoptages? Det kunne den ikke. Ja men så ville han da gerne indrømme, at der faktisk var 84 hin aften. Ja men det er jo umuligt, sagde dommeren, jeg har jo selv lige set, at det ikke kan lade sig gøre. Forklaringen er den, sagde chaufføren, at de 64-68 mennesker, du så ude i bussen for lidt siden, skulle jo ikke med den bus, de skulle ingen steder hen, og derfor fyldte de, som de fyldte. Men den nat, da det var sidste bus og alle skulle hjem, fordi de skulle være på arbejde næste morgen og det var et frygteligt uvejr, var der altså 84, der skulle med, og så kunne de også være der.

Det er en historie, der kan bruges ved mangen en julefrokost, om, at vi alle sammen skal kunne være her. Det bliver altså nødvendigt for alle grupper og partier, for alle familier og alle særinteresser at rykke sammen og at tage hensyn og give afkald på nogle af centimetrene, måske endda lidt mere, for vi skal alle sammen være her. Lad os håbe, at vi finder ud af det i morgen bl. a.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Hr. Arne Melchior havde to drengeønsker, det ene var at komme på landsholdet, og det andet var at blive et partis finanspolitiske ordfører. Godt for landsholdet!